

dem til Pianoet, nøiagtigt paa samme Maade som Tilfældet er med den unge Frøken Muggs i Fritz Jürgensens Tegninger. Ved et besynderligt Tilfælde havde man imidlertid blandt de mange Videnskaber rent glemt Naturhistorien. Det opdagedes først, da Døttrene vare voxne, og da det engang paa en Tid, medens de kjedede sig næsten overmenneskeligt, netop kom paa Tale, blev jeg som gammel Husven anmodet om at skaffe dem »en Fyr«, som kunde være brugelig i dette Øiemed. Det traf sig heldigt; thi det var just paa den Tid jeg havde lært Ramsø at kjende, og efterat have formanet ham paa det Bedste, forestillede jeg ham for Familien og overværede selv de første Timer. De unge Damer ønskede, at Ramsø skulde »fortælle« dem lidt Naturhistorie, »for saadan var de vant til at faae det«. Ramsø sad i det første Øieblik og saae dum ud; men da jeg med et alvorligt Ansigt havde opfordret ham til »altsaa« at begynde, saa begyndte han, og alt som han foldede Systemet ud for os, sad idetmindste jeg som hans oprigtige Beundrer og glædede mig over hans Kundskaber og overbevisende Klarhed. De unge Damer selv laae henstrakte i yppige Lænestole, næsten mere nonchalant end ønskeligt og tilstedeligt; men jeg vidste, at her ingen Fare var paa nogen af Siderne, og saaledes gik da Foredragene deres Gang. Efterhaanden begyndte man i hensynsløs Overdaadighed at anskaffe sig kostbare Apparater til Underviisningen. Skeletter, især af nydelige Smaadyr, hvis Rygrade lignede Kniplinger; interessante Væsener i Spiritus og udstoppede Fugle, navnlig Papegøier, som selv i deres indtørrede Tilstand vakte et rasende Had hos en levende Collega, der i sit Bur skreg som en Besat, hvergang Tjeneren bragte dem ind i Stuen. Paa denne Viis myrdedes efterhaanden et ikke ringe Antal Timer, indtil det Hele omsider endte med et Knald, og jeg stod netop og bankede paa Døren for at gøre mig bekendt med Explosionens Virkninger. Ved min Indtrædelse traf jeg en Fremmed, som aflagde sit Formiddagsbesøg. Det var Oberst Willemund von Wachsmuth, som stod midt i Stuen og dreiede paa sine Knebelsbarter, medens han saae fra den Ene til den Anden og gjorde ondsksfulde Bemærkninger. Det gjorde han forresten altid. Etatsraadinden sad i sin Lænestol ved Vinduet og dirrede. Døttrene laae i deres Chaiselongues og saae ligegyldigt op i Loftet; ogsaa de dirrede. Jeg kom til at tænke paa »Kløften med de klirrende Vaaben«.

»Det er ret beklageligt« -- begyndte jeg i den milde Toneart, som helst anvendes paa disse Høider.

»Beklageligt?« afbrød Fruen mig. »Det er mere end beklageligt. Det er skandaleust. Kommer jeg ikke her ind i Stuen, uden at ane Noget, og finder ham ifærd med at fortælle Sofie og Caroline om denne Karl, denne Darwin. — De skal ikke have Tak, Hr. B. C., fordi De skaffede os en saadan Person paa Halsen.«

»Desværre kunde jeg ikke forud vide, at dette Afskum gik svanger med en sliq Vranglære,« svarede jeg; »men forhaabentlig er han afskaffet med det Samme.«

»Naturligvis, og jeg skal sørge for, at han ikke faaer Indpas hos nogen af vore Bekjendte,« yttrede Fruen. »Man kjender dog sine Pligter, haaber jeg.«

»Ganske vist, naadige Frue; men er da denne Darwin virkelig saa farlig?« spurgte Obersten.

»Forskaan mig, Oberst. De veed ligesaa godt som jeg, at en sliq afskyelig Lære maa holdes ude af ethvert anstændigt Hus, især naar der er unge Piger. Jeg fatter virkelig ikke, at de, som skulle sørge for det, ikke paa en eller anden Maade udstede Forbud mod Sliq.«

»Udstede Forbud?« svarede Frøken Caroline kjæphøi. »Som om man kunde udstede Forbud mod en Videnskab. — Jeg ynder nu engang Darwinismen.«

»Ja, er det nu ikke forfærdeligt at høre!« udbrød Fruen. Hun ynder Darwinismen!»

»Ja, det gjør jeg, Moder,« svarede den unge Dame, idet hun lagde Hænderne bag sit smukke Hoved og indtog en bekvemere Stilling, »og kan det fornøie Dig, saa vil jeg blot sige Dig, at Sofie gjør det Samme. Naar Hr. Ramsø ikke maa komme her, saa kjøbe vi Bøger og læse dem selv.«

»Ikke paa nogen Maade!« erklærede Fruen.

»Lad De dem kun gjøre det, naadige Frue; de ville have nok af det, naar de have læst den første Side,« bemærkede Obersten.

»Saa? Troer De det?« Ja det skal jeg dog vise Dem,« bemærkede Frøken Caroline.

»Men siden De interesserer Dem saa levende derfor, Frøken, saa siig mig, hvad er egentlig Darwinisme?« spurgte Obersten.

»Snak, Oberst!« svarede den unge Dame og slog med Nakken.

»Caroline!« sagde Etatsraadinden.

»De troer nu, at jeg ikke veed det,« vedblev Caroline; »men jeg veed det maaskee bedre end De.«

»Det tvivler jeg slet ikke om; men hvad er det da?«

»Hvad det er? Det er naturligvis dengang Menneskene vare Aber.«

»Bravo!« raabte Obersten. »Det er netop det, det er. Og hvad er Opodeldok? Det er dengang min Broder faldt paa Trappen og forstuede sin Fod.« Dermed bukkede han og gik.

Med ubønhørlig Fasthed erklærede de unge Damer, at de vilde lægge sig efter Darwinismen, og da Striden begyndte at antage en personlig Charakter, forlode ogsaa de Værelset. Saa var jeg kun tilbage, og til mig kunde Fruen betroe sig. Først erklærede hun, unegtelig til min store Overraskelse, at hun ikke selv rigtig vidste, hvad Darwinisme var — hun burde have sagt, at hun ikke havde den fjerneste Anelse derom; at hun var tykt uvidende derom; men i det gode Selskab vanker man altid om paa Filtskoe — kun Saameget vidste hun, at den var uanstændig, og derefter spurgte hun, om jeg ikke kunde gjøre en lille Opsats, som var tilstrækkelig oplysende for Sofie og Caroline, og kunde faae dem til at opgive Kjøbet af disse skrækelige Bøger.

»Jeg skal prøve derpaa,« svarede jeg, men tilføiede ubesindigt: »Det skal altsaa være *in usum delphinum*.«

»Ja for mig gjerne. Vil De endelig have Sødyr, saa faaer jeg ogsaa finde mig i den Udgift,« bemærkede Fruen med et Suk; »men jeg saae rigtignok helst, om De kunde nøies med det Skramleri, vi nu engang har faaet her i Huset.«

I det første Øieblik saae jeg ligesaa dum ud, som i sin Tid Ramsø; men da det gik op for mig, hvad Mening var, anbefalede jeg mig paa det Bedste, skyndte mig hjem, medens jeg endnu var i Stemning, og gjorde følgende Udkast. (Sluttes.)

En Rekruts Anholdelse.

Hvor herligt det end monne være, at høre til det saakaldte store Fædrelands Hær og kunne regne sig med blandt dens Helte, forekommer der dog af og til Exempler paa, at denne Hæder just ikke skattes saa overmaade høit af alle Keiser Wilhelms Undersaatter, hvilket formodentlig har sin Grund i Mangel paa den vedbørlige Skjønsmhed hos de egentlige Tydskere, og vistnok i Had til disse hos de i de senere Aar med Vold under den tyske Corporalstok indrangerede Folkefærd.

At noget Menneske med glad Hjerte skulde bidrage til at styrke sit Lands Undertrykkere, kan ikke med Billighed ventes. Preusserne vente det heller ikke, men bryde sig paa den anden Side aldeles ikke om det glade Hjerte; de tage kun den efter deres Lov til Krigstjeneste forpligtede Person ved Vingebeuet, naar han ikke stiller sig frivillig, og lave en Soldat af ham, et Numer i Hæren. Vort Billede viser, hvorledes en sliq vrangvillig Rekrut tvinges til at give Møde. Lieutenanten og en Menig af et preussisk Commando ere trængte ind i Bondens Stue for at gribe den Paagjeldende, som synes tilbøielig til at værges sig, men holdes tilbage af sin Kone og sin Datter, der grædende klynge sig til hans kraftige Arme, medens hans alderstegne Fader udøser sin Heftighed over den kolde Lieutenant, uden dog at faae ham varm. Lieutenanten er nu vis paa sit Bytte, og betragter med Ligegyldighed den Forfærdelse, som hans uvelkomne Besøg vækker, men maaler derimod med et Slags Velbehag, i Tjenestens Tarv, sin Rekruts Høide og Legemsbygning.

Saaledes er det gaaet, først i vort gamle Sønderjylland og senere i de franske Lande, og saaledes vil det vedblive at gaae, indtil Aaget engang tages bort fra de Undertryktes Skuldre.

Den nye Opera i Paris.

Den store Begivenhed har altsaa efter Bestemmelsen fundet Sted iforgaars. »Overraskelsernes Palads« — som en fransk Journalist har kaldt den nye Opera i Paris — er Nyaarsdag bleven høitidelig indviet, og den franske Musik har atter faaet et Hjem efter at have savnet Husly siden Branden i Gaden Le Pelletier, og de Tusinder af Spørgsmaal om, hvorvidt den nye Kæmpebygning kan siges at svare til sin Bestemmelse eller ikke, have nu endelig faaet deres Afgjørelse. Og hvorledes end Dommen i mange Punkter falder ud, selv om det skulde vise

sig, at der hist og her er en lille Feil, en Svagthed eller sliq — saa Meget er dog vist, at den Bygning, der nu endelig er fuldført, bør regnes blandt de største arkitektoniske Mesterstykker, ikke alene hvad Skjønhed, men tillige hvad praktisk Indretning angaaer.

Det er selvfølgelig en Franskmænd, der har Æren af at have udført og tilendebragt dette kolossale Arbejde, som skal have kostet over fyrrityve Millioner Francs, og denne Franskmænd er Architekten Charles Garnier, som ved dette Værk har indskrevet sit Navn blandt Verdens første Kunstnere. Han seirede med sit geniale Udkast, da der i 1861 udbødes til offentlig Concurrence, og han har siden den Tid udelukkende helliget sig dette storartede Foretagende, hvis Lige det falder i de Færrestes Lod at kunne komme til at udføre. Hvorledes denne geniale Architect har anvendt sin Tid, derom faaer man egentlig først et Begreb, naar man gjør sig bekendt med en af ham i 1871 udgivne Bog, der fører Titlen »Le Théâtre«. I dette Skrift, der udgjør ikke mindre end henved femhundrede Sider, har han udførlig gjort Rede for de omfattende Studier og Reiser, han har foretaget sig for at lære alle de mest berømte Theatre baade i og udenfor Europa at kjende, og for de Principer, der efter hans sagkyndige Mening bør være de eneraadende, naar Talen er om at bygge et Theatre. Som derfor hans Theaterbygning efter al Rimelighed i en Række af Aar vil være den Norm, efter hvilken andre Architecter i Praxis ville rette sig, naar der stilles dem lignende Opgaver, selv om disse blive *en miniature*, saaledes vil hans Skrift utvivlsomt i ikke ringere Grad blive en Kilde, af hvilken Architecterne i theoretisk Henseende kunne øse rigelig Kundskab og Oplysning.

Naar man læser om den uhyre Capital, der er medgaaet til at føre den nye Opera til Ende overensstemmende med Architectens Planer og Udkast, saa vil man kunne forstaae, at der i ingensomhelst Retning er blevet sparet. De første Kunstnere have rakt Haand til Bygningens decorative Udsmykning, og de første Videnskabsmænd have stillet deres Erfaringer til Bygmesterens Raadighed. Da for Exempel saaledes i 1863 Spørgsmaalet om Bygningens Ventilation kom paa Bane, nedsattes i den Anledning en Commission under Forsæde af den kyndige General Morin, og i denne Commission underkastedes alle de indkomne Ventilations- og Opvarmnings-Projecter en nøie Drøftelse, indtil man endelig valgte en Plan, der var udarbejdet af Civilingenieuren d'Hamelincourt, og hvorefter der nu ved den nye Opera findes en Kanalisation dels af varmt og koldt Vand, dels af varm og kold Luft. Men idet der saaledes paa intet Punkt har været Tale om at spare, har man ogsaa faaet det nye Konstens Tempel fuldt færdigt og har ikke — som desværre herhjemme — været nødsaget til at udstyre de Gange og Sale, der af Architecterne vare udseete til at smykkes af Kunstnerhaand, med det jævne Kalkpuds.

Paa det Billede, der idag findes her i Bladet, see vi Façaden af den nye Opera. Paa denne Façade springer Pavillonon med en dobbelt Rampe temmelig langt frem foran Bygningen. En og Anden vil formodentlig nok finde denne Rampe lidt aparte, men hører man først, hvad den skylder sin Tilblivelse, vil man sikkert finde dens Anbringelse saare naturlig. Det var nemlig paa-lagt Architecten, at indrette en Loge for Keiseren i Nærheden af Scenen, og da der paa Tilskuerpladsen findes fem Etager, maatte Keiserens Loge anbringes i anden Etage. Men nu fordredes der tillige af Bygmesteren, at der kun maatte være ganske faa Trin fra Jorden op til denne Loge, og det var en vanskelig Opgave at løse. Det lykkedes dog for Garnier. Ved at opføre denne dobbelte Rampe, tilveiebragte han en Op- og Nedkjørsel for de keiserlige Vogne, saa at de høie Herskaber, naar de under Pavillonens Tag stege ud af deres Vogne, kun havde et Par Trappetrin for at naac op til deres Loge i anden Etage.

Architekturen fordrer som ufravigelig Regel, at enhver Bygning skal være construeret saaledes, at dens Ydre tydeligt og klart angiver, hvortil denne Bygning er bestemt. Denne Regel har Garnier ogsaa overalt haft for Øie, thi hvad enten man betragter hans Værk fra Hovedfaçaden eller fra en af Siderne, vil man ikke et eneste Øieblik kunne være i Tvivl om, at man har et til Tonekonsten helliget Tempel for sig. Stærkest træder dette selvfølgelig frem, naar man staaer foran den pragtfulde Hovedfaçade med den storartede Indgang for Publicum. Over Tilskuerpladsen hvælver sig den mægtige Kuppel, der rager høit op over Forfaçaden, men selv beherskes af Scenens imponerende Murtinder, hvis to yderste Hjørner ere smykkede med kolossale Billedhuggerarbejder. Til Høire for Be-